

РЕШЕНИЕ

№ 6854

гр. София, 27.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 27.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **11105** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на „ГЕНОЛАБ“ ЕООД, представлявано от В. Н. Б. със съдебен адрес: [улица], чрез адв. Р. Д. срещу Заповед с рег. № 24 – 4332 – 005772 / 18.10.2024г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, упълномощен със заповед 513з – 6400/ 07.07.2023г.

Моли атакуваната заповед да бъде отменена. Претендира разноски. Представя списък /л. 57 от делото/.

Жалбата е подадена в срок и от лице, чиято правна сфера е засегната от атакувания административен акт.

Ответникът не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед от 18.10.2024г. по отношение на „ГЕНОЛАБ“ ЕООД е издадена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДВП за това, че на 04.10.2024г. около 17:55 часа в [населено място], по ул. К. Н. с посока от ул. Акад. С. М. към ул. Е. В., Д. Н. управлява товарен автомобил ПЕЖО БОКСЕР с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на дружеството – жалбоподател, без да притежава СУМПС валидно за категорията, към която спада управляваното от нея МПС. Установено е, че Д. Н. управлява със СУМПС издадено от У., което не е издадено от държава – членка на ЕС, ЕИП или Конфедерация Швейцария след изтичането на 1 година от издаването на

документ за пребиваване – водачът е постоянно пребиваващ в Република България (притежава разрешение за пребиваване №[ЕИК] издадено на 09.12.2021 г.)

На водача е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ от 04.10.2024 г. /л. 35/. Водачът представя СУМПС, издадено от У. /л. 14/.

Посоченият лек автомобил е собственост на жалбоподателя.

Приложени са заповеди за компетентност /л. 55/.

От правна страна съдът намира следното:

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представената заповед № 513з-6400/07.07.2023г. , издадена от Директор на СДВР, вр. със Заповед № 8121з-1631/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Между страните не е спорно, че процесното МПС е собственост на жалбоподателя.

Редакцията на цитираната разпоредба на чл. 171, т. 2а от ЗДвП, в сила от 03.01.2018 г., гласи, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Разпоредбата е материално-правна и няма обратно действие съгласно чл. 14 от ЗНА. Предходната редакция на цитираната разпоредба касае собствениците/водачите, които не притежават съответното свидетелство за управление. Тя не се прилага в настоящия случай, но е относима към начина на тълкуване на разпоредбата в действащата ѝ редакция. Ноторно е, че целта на изменението на чл. 171, т. 2а от ЗДвП, в сила от 03.01.2018 г., беше да не бъдат санкционирани с прекратяване на регистрацията водачите и собствениците на МПС, които притежават свидетелство за управление, валидно за категорията, но същото е с изтекъл срок, т.е. не е подновено. Законодателят прие, че обществената опасност на такива деяния е сравнително ниска, като често МПС се управлява със СУМПС с изтекъл срок, поради пропуск на водачите, а не поради липса на правоспособност. Именно и поради това, в СУМПС на задната страна са разграничени срокът на валидност на самото СУМПС, т. е. на документа /т. 4б/ и срокът на валидност на категорията /т. 11/.

В чл. 161 от ЗДвП са предвидени предпоставките, при които свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България. Хипотезите на чл. 161, ал. 1, т. 2, т. 4 и т. 5 безспорно не са налице и не следва да се разглеждат подробно. Следва да се обсъди

доколко е налице някоя от алтернативните хипотези на чл. 161, ал. 1, т. 1 и т. 3.: т. 1 - държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата /Конвенция за пътното движение/ и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията и т. 3. - свидетелството е придружено от легализиран превод на български език. Хипотезата на т. 3 не е налице, тъй като няма данни представеният по делото легализиран превод да е бил налице към момента на проверката на чужденеца.

Настоящият състав намира, че е налице хипотезата на чл. 161, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Първо, У. е страна по Конвенцията за пътното движение. Второ, свидетелството на водача отговаря на изискванията на приложение 6 от Конвенцията, като е налице указание на френски език "permis de conduire". Следователно издаденото в У. и използвано от нарушителя СУМПС се явява валидно такова за територията на РБ.

Действително, чл. 162, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. Този срок, обаче, не прави СУМПС невалидно за категорията му, така, както бе посочено по-горе по отношение на българските СУМПС с изтекъл срок. В случая украинското СУМПС е валидно, като няма вписана дата, до която е валидна категорията /т.11/. На практика е изтекъл срокът, до който чужденецът може да управлява МПС с украинското СУМПС и последното съгласно чл. 162, ал. 4 от ЗДвП може да бъде заменено с българско без полагане на изпит, но изтичането на срока, в който лицето има право да ползва документа не води до изгубване на валидност за категорията. Това се случва при условията на чл. 17 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, чиято ал. 12 е в подкрепа на изложеното, тъй като регламентира кога чуждестранно СУМПС се счита за невалидно, като ползването му след изтичане на 1 година от датата на издаване на документ за пребиваване не е такова обстоятелство.

По изложените съображения настоящият състав намира, че чужденецът е притежавал свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, макар и същото да е било с изтекъл срок, предвид изтичане на една година от датата на издаване на разрешение за пребиваване.

Жалбата е основателна, поради което атакуваната заповед следва да бъде отменена.

Жалбоподателят претендира разноси, представил е списък /л. 57/, поради което ответникът следва да му заплати сумата от 50 лева за държавна такса и 1 500 лева за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „ГЕНОЛАБ“ ЕООД, представлявано от В. Н. Б. със съдебен адрес: [улица], чрез адв. Р. Д. срещу Заповед с рег. № 24 – 4332 – 005772 / 18.10.2024г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, упълномощен със заповед 513з – 6400/ 07.07.2023г.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на „ГЕНОЛАБ“ ЕООД, представлявано от В. Н. Б., направените по делото разноси за държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер общо на 1 500 лева.

РЕШЕНИЕТО на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП не подлежи на обжалване и е окончателно.

СЪДИЯ: